

кой-то все пакъ ся повръща на долѣ. А какъвъ былъ животъ-тъ му и кое было прѣстѣпленіе-то му? — Сизифъ, сынъ на Еола и на Енарестѣ, основалъ Коринтъ, и тамъ станѣлъ пръвѣ царь. Той ся прочюлъ по лукавщины-ты си, по вѣроломство-то си и по лошы-ты си нѣравы. На смрътнѣй си чясъ той зарѣчялъ на женѣ си Меропѣ, да остави тѣло-то му безъ погрѣбеніе. Той искалъ така да опыта да ли го люби. Сизифъ, като ся научилъ въ пѣкло-то, че заповѣдь-та му ся изврѣшила, поискалъ да си отмѣсти за това прѣстѣпно послушаніе. Испросилъ отъ Плутона да ся заврѣне на земѣ-тѣ, като ся обѣщаль, че ще ся заврѣне пакъ незабавно; нѣ той прѣстѣпилъ обѣщаніе-то си. Меркурій най-сѣтнѣ го довлѣкълъ на силѣ въ пѣкло-то, дѣ-то Плутонъ го осѣди на тѣхъ мѣчнѣхъ и бесполезнѣхъ работѣхъ, коѣ-то прѣдставлява единъ примѣръ отъ бѣды-ты прѣвъ живота.

Салмоней.

Край Сизифа ся намиралъ братъ му Салмоней, мѣчитель въ Елидѣ, кого-то Юпитеръ бѣше устрѣлилъ и съборилъ въ Тартара за да накаже гордостъ-тъ му. Тоя князь искалъ да го тачять като богъ, за това накаралъ да турять единъ мѣденъ мостъ възъ рѣкѣ Алфеѣ и прѣминувалъ по него съ кола, на коѣ-то тропотъ-тъ приличялъ на Гръмотевицѣ; за да допълни мечтаніе-то си, той врѣлялъ възъ зрители-ты запалены главны, та така подражявалъ Юпитеровый грѣмъ. Нѣ богъ-тъ на небе-то спустилъ възъ него истинскѣй си грѣмъ, та наказалъ лѣжевнаго Юпитера и негово-то святотатственно подражаніе.